

Άνοιξετε, άνοιξετε σείς, τῶν προγόνων τάφοι,
Στέρεψε θάλασσα καὶ σὺ καὶ γίνε μιὰ στεργά,
Καὶ φέρε μου, λοκάντας ζή, κι' ξένα καλὸ πιλάρι,
Νὰ θυμηθῶ τὴν Ἀρτα μας καὶ τὴν ἐλευθερία.

Ἐλευθερία!.. τί βάλσαμο μὲς στὴν καρδιά μας χύνει,
Καὶ μάλιστα σὰν ἔρχεται μὲ τάξι καὶ εἰρήνη.

Δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Θεός!.. ἔφαγα τρεῖς μερίδες,
Ἐνα ροσμπίφ περίφημο, πιλάρι, μακαρόνια...
Ἐκαμπά τόσους ρεμβασμούς, δυνείρατα, ἐλπίδες,
Καὶ τωρινὰ θυμήθηκα καὶ περασμένα χρόνια.
Τί κρέμα ποῦ δὲν ἔφαγα καὶ βιωδινὴ μπριτζόλα...
Ἐ! ξενοδόχε, γράψε τα, κι' εἶναι 'δικά μου δλα.

Souris

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Τὰς ήμέρας ταύτας τὴν δημοσιογραφίαν τῶν Ἀθηνῶν κατέκυρρευσαν αἱ δεσποινίδες διπλωματοῦχαι δημοδιδασκάλαι. 'Η Ἐλενίτσα ἐλάσση διπλωματία. τάξεως, ἡ Μαριοτίτσα δ'. τάξεως καὶ οὕτω καθεξῆς. Φεῦ! διατί νὰ μὴ φορένενται καὶ τοὺς συντάκτας σατυρικῶν φύλλων αἱ ἀπόφρωτοι τοῦ Ἀρσακείου;

Τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν 24 Ιουλίου ἐν τῷ θεάτρῳ Ἀπόλλωνος ἐδολοφονήθη αἰσχρῶς ὁ Ἰσπανὸς κόμης Δαλματίας ὑπό τινος πρώην κουλουρτζῆ καὶ γῦνη ἥθοποιοῦ, καὶ

ἔστω καὶ χυδαιοτάτην ἰδέαν, ἀφ' οὗ στερεῖται τῆς ἱκανότητος νὰ θρέψῃ καὶ τὸ ἐλάχιστον φθιερόδιον.

IV

Ο ἀναγνώστης ἀς συγχωρήσῃ ἡμῖν τὰς ἀτελείας τῆς διεξαγωγῆς τοῦ σοῦντοῦ, ἀλλὰ καὶ παραδόξου τούτου θέματος, διότι βεβαίως ἐκ τοῦ ἐλαῖου μιᾶς φθειρὸς δὲν δύναται νὰ προκύψῃ αἴγλην φωτὸς ἀνεσπέρου· ἡ δὲ νοήμων ἀναγνώστρια εὐλαβείας πρὸς τὸ ὠραῖον φύλον παρελείψαμεν, προκειμένου περὶ τῆς γενεαλογίας τῆς φθειρὸς, νὰ ἀναφέρωμεν καὶ νὰ περίνωμεν τὴν μυστηριωδεστέραν καὶ ἔρασμιωτέραν φθειρά, ητίς γαλουχεῖται ἐν τοῖς δροσερωτέροις καὶ ὠραιοτέροις φυλάρχαις τοῦ ὠραίου φύλου.

Χειρές ὁ Ἄιμορος.

ἐλασσε καιρίας τινὰς πληγὰς η ἐρρωμένη αὐτοῦ δεσποινίδη Ροζίνα ἐξ ὧν ἀμφιβάλλομεν ἂν θὰ ἐπιζήσῃ.

Αἱ ἐφημερίδες τοῦ Βερολίνου διηγοῦνται θαυμάσια περὶ τῆς ἀρχαιολογικῆς συλλογῆς τοῦ πρώην ἐν Ἀθήναις ρώσου πρεσβευτοῦ Σαβούρωφ. Δὲν ἐπιτρέπεται ἄρα γε νὰ ἐρωτήσωμεν τὴν εἰσαγγελικὴν ἀρχὴν παρὰ τίνων διπλωμάτης ἡγόρασσεν ἐν Ἀθήναις τὰ ἀρχαιολογικά του κειμήλια;

Χαρακτηριστικὸν τοῦ χαρακτῆρος τῶν Ἑλλήνων Βουλευτῶν καὶ ὑπαλλήλων εἶναι διτὶ δ. Κ. Αἴας Καραβίας πρόην Βουλευτής καὶ Πρόξενος τῆς Ἐλλάδος ἐν Λάρνακῃ τῆς Κύπρου ἐδέχθη ὑπηρεσίαν τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως παρὰ τῷ Διοικήσει τῆς νήσου ταύτης. Μήπως δὲν ἔγεινε Γούρκος πασᾶς;

Οἱ νέοι Κάδμοι οἵτινες θὰ εἰσαγάγουν τὸν πολιτισμὸν εἰς Θεσσαλίαν ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶναι δ. Πηγαδιώτης τοῦ Ἀριστοφάρους, δ. Παπασπυρίδης τῆς Ἐθνικῆς Γράμμης καὶ δ. Οἰκονομίδης τοῦ Φάρου τῆς Ὀρθρούς.

Ίδού εἰκὼν τοῦ Κουρίθος τῆς Σιβιλλας ἐν τῷ Ἀπόλλωρι: Τερόρος Ἱεροφάλτης εἰδικὸς διὰ κηδείας. 'Ροζίτα, Κοκκώνα ἀπὸ τῆς Κουκουβάσουνες. Μπουφόρος, οὐφ! ὄνος. Φίγαρος, χοροδιδάσκαλος Βαλάσσης. Μπάσσος, μπασοβιόλα μονόχορδος.

Πρὸς δλαυς μαζύ :
Ο Θεός γὰ σᾶς συχωρέσῃ !

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΕΡΩΤΙΚΗ.

Τὴν εἰδα, ναι!.. ἐσήκωνε 'ψηλὰ τὸ μισθόφορο;,
Καὶ μόνη της καμάρων τὸ θεῖο της ποδάρι.
«Μ' ἐπλήγωσε» τῆς φώναξα, μὰ η σκληρὴ η κόρη
Δὲν ἐπερνε χαμπάρι.

Δὲν μ' ἀγαπᾶς; δ ἔρως μου τὸ στῆθος μου δὲν καίει;
Δὲν βλέπεις πῶς κατήντησα γιὰ σένα μοναχά;
Δὲν βλέπεις τὴν χλωμάδα μου, τὸ μάτι μου ποῦ κλαίει;;;
Κι' αὐτὴ γελοῦσσε χά! χά! χά!

Δὲν βλέπεις πῶς τὸ στῆθος μου τὸ τρώγει δ καρκίνος;
Μὰ σὺ γελάς 'στὸ κλάμμα μου 'στὸν πόνο τὸ βαρύ...
Πολὺ καλὰ ἂν ημουν βλάξ θὰ γίνω τώρα κτῆνος
Σκύλος ωσάν καὶ σὲ, σκληρή.

Beti.